

РЕШЕНИЕ

№ 1159

гр. София, 24.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 11.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **12089** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 145 – 178 от АПК, вр. чл. 68 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на К. Н. К., ЕГН [ЕГН], чрез адв. М. М. – САК, срещу Заповед № 3286з – 4125 / 04. 11. 2020 г., издадена от директор на Главна Дирекция „Национална полиция“ при Министерство на вътрешните работи (ГД „НП“), с която е отказано снемането на полицейската регистрация на жалбоподателя.

С жалбата се релевират основания за незаконосъобразността на оспорваната заповед по чл. 146, т. 2 и т. 4 от АПК. Конкретно поддържа, че актът не съдържа фактически основания за издаването му (мотиви). Оспорва извода на административния орган, че реабилитацията не е сред лимитативно посочените в чл. 68, ал. 6 от ЗМВР основания за снемане на полицейската регистрация. Жалбоподателят твърди, че следва да бъде отчетен изминалият период от време от извършената регистрация, като излага доводи, че неограниченото ѝ съхраняване във времето е непропорционална намеса на държавата в личния му живот. Позовава се на чл. 8 от Конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС). Моли да бъде отменена атакуваната заповед на директора на ГД „НП“ при МВР.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. М., който поддържа жалбата. Претендира разноси за платена държавна такса. Подробни съображения излага в писмени бележки, в указания от съда срок.

Ответникът не се явява, не се представлява. Оспорва жалбата като неоснователна с аргументи, подробно изложени в депозирана писмена защита. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление вх. № 229000-15479 от 16. 08. 2019 г. по описа на 05 РУ – СДВР жалбоподателят е поискал заличаване на полицейска регистрация от 1986 г. и данните, въведени с нея в информационните масиви на МВР. Във връзка с нея е направено мотивирано предложение рег. № 513р-76996 от 14. 09. 2020 г. от директора на СДВР за отказ от снемане на полицейската регистрация на К. К. поради липса на предпоставките на чл. 68, ал. 6 от ЗМВР.

Със Заповед № № 3286з – 4125 / 04. 11. 2020 г. директорът на ГД „НП“ при МВР е постановил отказ за снемане на полицейската регистрация на К.. Същата е връчена на 24.11.2020 г. Оспорена е с жалба пред АССГ от 07.12.2020 г.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от оспорване, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган съгласно чл. 21, ал. 1 от Наредба за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, приета с ПМС № 336 от 24.10.2014 г., който овластява с това правомощие министъра на вътрешните работи или оправомощени от него длъжностни лица. В случая заповедта е издадена от директора на ГД „Национална полиция“ към МВР, като същият е изрично оправомощен за това със Заповед № 8121з – 267 / 10. 03. 2015 г. на министъра на вътрешните работи (л. 31).

Заповедта е издадена в предписаната от закона писмена форма, като е мотивирана с излагане на фактическите и правни основания за това. Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че липсват мотиви за постановения отказ. Изложени са фактите, релевантни към извършване на регистрацията на лицето, както и данни за постановената срещу него осъдителна присъда. Посочени са и материалноправните норми, които регламентират основанията за заличаване на регистрацията от масивите на МВР.

Оспорваният акт е издаден при спазване на административнопроизводствените правила. Спазена е процедурата, регламентирана в чл. 19 от Наредбата, като по повод заявление на лицето за снемане на регистрацията е извършена проверка в информационните масиви на съда и прокуратурата, както изисква ал. 6 от с.з., и е изготвено съответното мотивирано предложение по ал. 4, т. 2 от с.з.

По делото не се спори по фактите, спорът е правен и касае основанията за снемане на полицейската регистрация, включително дали настъпила реабилитация или изтичане на определен период от време са сред тях.

Безспорно е, че жалбоподателят К. Н. К. има една полицейска регистрация № 9085 от 05. 12. 1986 г., извършена в отдел „Следствен“ – С. (системен №[ЕИК] / 05. 12. 1986 г. на отдел ПКП при СДВР) във връзка с наказателно производство за кражба на златни и сребърни монети чрез прекачване през балкон на апартамент и повреждане на прозорец – престъпление по чл. 252 от НК (отм.), във връзка с което е образувано следствено дело № 257 / 1986 г. по описа на Специализирано криминално отделение, пр. пр. № 752 / 1986 г. по описа на Четвърта районна прокуратура. Образувано е

НОХД № 457 / 1987 г. по описа на СРС, 6-ти с-в, по което е постановена осъдителна присъда срещу К. Н., с която е осъден на лишаване от свобода за срок от 5 години за извършено престъпление по 252, ал. 1 (отм.), вр. чл. 195, ал. 2, вр. ал. 1, т. 3, т. 4, т. 5, вр. чл. 54 от НК, и на лишаване от свобода за срок от 1 година и 5 месеца, както и глоба в размер на 2000 (неденоминирани) лева за престъпление по чл. 250, ал. 1, б. „а“ и чл. 54 от НК. На основание чл. 23 от НК съдът е определил общо наказание лишаване от свобода за срок от 5 години и глоба в размер на 2000 (неденоминирани) лева. К. е реабилитиран с протоколно определение от 01. 11. 1993 г. на СРС.

Изложените факти се установяват от приложени към административната преписка писмени доказателства – справка за съдимост от 07. 08. 2019 г. на л. 16, бюлетин за съдимост на л. 25, справка за съдимост от 27. 08. 2020 г. на л. 26, справка за съдимост от 01.10.2020 г. на л. 29.

Съгласно чл. 68, ал. 1 от ЗМВР „полицейските органи извършват полицейска регистрация на лица, които са привлечени като обвиняеми за извършено умишлено престъпление от общ характер. Органите на досъдебното производство са длъжни да предприемат необходимите мерки за извършване на регистрацията от полицейските органи“. За реда за извършване и снемане на регистрацията чл. 68, ал. 7 от ЗМВР препраща към наредба на МС. В изпълнение на законовата делегация е издадена Наредба за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, приета с ПМС № 336 от 24.10.2014 г. Основанията за снемане на регистрацията обаче за посочени в чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, като изброяването им е изчерпателно и включва: 1. регистрацията е извършена в нарушение на закона; 2. наказателното производство е прекратено с изключение на случаите по чл. 24, ал. 3 от Наказателно-процесуалния кодекс; 3. наказателното производство е приключило с влязла в сила оправдателна присъда; 4. лицето е освободено от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание; 5. лицето е починало, като в този случай искането може да бъде направено от неговите наследници. Безспорно е, че в случая не е налице основанийта по т. 5 – лицето да е починало. Видно е, че основанията за снемане на регистрацията по т. 2, т. 3 и т. 4 в случаите, при които на лицето е повдигнато обвинение, са свързани с прекратяване на наказателното производство, освобождаване от наказателна отговорност или оправдаване на подсъдимия с оправдателна присъда. В настоящия случай е безспорно, че наказателното производство, по което е повдигнато обвинение на жалбоподателя, е завършило с влязла в сила осъдителна присъда, с която същият е осъден на лишаване от свобода за срок от 5 години и глоба в размер на 2000 лв. (неденоминирани). На следващо място, извън предмета на оспорване в настоящото съдебно производство е законосъобразността на извършената регистрация. Въпреки това следва да се отбележи, че липсват данни за обратното при положение, че е налице основание за извършване на регистрацията съгласно чл. 3, ал. 1 от Наредбата – привличане на лицето като обвиняем за извършено умишлено престъпление от общ характер, а и не се твърди обратното от жалбоподателя.

Сред основанията за снемане на регистрацията не е реабилитацията. Реабилитацията е институт на наказателното право, която заличава осъждането и отменя занапред последиците, които законите свързват със самото осъждане, освен ако в някое отношение със закон или указ е установено противното – чл. 85, ал. 1 от НК. От друга страна, полицейската регистрация е последица не от осъждането на лицето с влязла в сила присъда, а от факта на извършването на криминално деяние. Съгласно чл. 68, ал.

2 от ЗМВР, вр. с чл. 2, ал. 1 от Наредбата полицейската регистрация е вид обработване на лични данни, която се осъществява при условията на Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) с цел защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Заличаването на последиците на осъждането, както и ефект има реабилитацията, е неотнормимо към снемането на полицейската регистрация, чиято цел е насочена към дейностите по чл. 27 от ЗМВР, и в този смисъл настъпването на реабилитация не влияе върху обществените отношения, свързани със снемането на полицейска регистрация, поради което и не е предвидено измежду основанията по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР.

Изтичането на определен период от време от осъждането също не представлява основание за снемане на полицейската регистрация. Този факт е отчетен от законодателя при регламентиране на основанията за реабилитация, в резултат от което и в представената на л. 16 справка за съдимост от 07. 08. 2019 г. не е отразен фактът на осъждането. Съхраняването на данните от полицейската регистрация обаче се ползват единствено от органите на МВР и преследват законни цели – за защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред, като защитата на обществения интерес оправдава спрямо виждането на законодателя засягането в някаква степен на личния интерес.

Позоваването на чл. 8 от КЗПЧОС е неотнормимо към основанията за снемане на регистрацията, доколкото с нея не се засягат защитимите с посочената норма права на човека - личен и семеен живот, жилище и тайната на кореспонденция, а освен това в § 2 е предвидена възможност за ограничаване на тези права за защита на националната и обществената сигурност, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Позоваването на решение на ЕСПЧ „Д. – К. срещу България“ от 10. 02. 2011 г. се отличава съществено от настоящия казус по отношение на фактите – по делото е извършена полицейска регистрация на лице, срещу което не е повдигнато обвинение за извършване на престъпление от общ характер и което в резултат от това е било подложено на засягане на личния му живот чрез извършването на множество проверки и обиск в дома му, поради което е неотнормимо и не следва да бъде осъждано от настоящия състав. Съдът не дължи произнасяне и по отношение на цитираните отменени разпоредби от ЗМВР (отм.), доколкото не са част от позитивното право към момента на постановяване на оспорвания акт.

По изложените съображения съдът намира оспорваната заповед за издадена от компетентен орган, при спазване на установената форма, на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Не се установяват основания по чл. 146 от АПК за нейната отмяна.

При този изход на спора на ответника се следват разноски на основание чл. 143, ал 4 от АПК, във вр. с чл. 144 АПК, във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК. Жалбоподателят следва да бъде осъден на основание чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв. поради това, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност, а и последният не е представляван в съдебното заседание по делото, но все пак е представил писмена защита.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на К. Н. К. срещу Заповед № 3286з – 4125 / 04. 11. 2020 г., издадена от директор на Главна Дирекция „Национална полиция“ при Министерство на вътрешните работи.

ОСЪЖДА К. Н. К., ЕГН [ЕГН], да заплати на Главна Дирекция „Национална полиция“ при МВР – [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: